

Rock and roll a mágikus hetvenes évek Amerikájában

Daisy Jones & The Six

*fine
selection*

TAYLOR JENKINS REID

TAYLOR JENKINS REID

**Daisy
Jones
& The
Six**

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*Bernard és Sally Hanesnek,
a valaha volt legőszintébb szerelmes történet*

A SZERZŐ ELŐSZAVA

Könyvemben megpróbálok világos képet rajzolni arról, hogyan jutott a hírnév csúcsára a népszerű 1970-es évekbeli rockbanda, a Daisy Jones & The Six, és hogy mi vezetett váratlan és elhíresült feloszlásukhoz a turnéjuk közepén, 1979. július 12-én, Chicagóban.

Az elmúlt nyolc évben egyéni interjúkat készítettem az együttes korábbi és jelenlegi tagjaival, valamint családtagjaikkal, barátaikkal és a zeneipar képviselőivel, akik annak idején a közelükben dolgoztak. Az itt következő elbeszélést ezekből a beszélgetésekből, valamint az ehhez kapcsolódó e-mailekből, leiratokból és dalszövegekből szerkesztettem össze. (A könyv végén található *Aurora* című lemezük minden dalszövege.)

Bár szerettem volna minden szemszögből megvizsgálni a történeteket, be kell vallanom, hogy ez végül lehetetlennek bizonyult. Bonyolult interjúalanyokat nehéz volt felkutatni, néhányan őszintebben beszéltek, mint mások, és akadt olyan is, akiről kiderült, hogy sajnos már nincs közöttünk.

Ez az első és eddig egyetlen alkalom, hogy az együttes tagjai együtt meséltek közös történetükről. Mindamellet fontos megjegyezni, hogy legyen szó kisebb vagy nagyobb kérdésekről, a beszámolók gyakran ugyanarról az eseményről is különböznek.

Az igazság, ahogy általában, valahol félúton rejtőzik.

**DAISY
JONES,**
a grupi

1965–1972

Daisy Jones 1951-ben született. Kaliforniában, Los Angeles Hollywood Hills negyedében töltötte gyermekkorát. Édesapja Frank Jones, ismert brit festő, édesanyja Jeanne LeFevre francia modell. Daisy fiatal tinédzserként a hatvanas évek végén szerzett ismertséget a Sunset Stripen.

ELAINE CHANG (életrajzíró, a *Daisy Jones: Vadvirág* című életrajz szerzője): Megmondom, mi volt olyan káprázatos Daisy Jonesban már azelőtt, hogy ő lett volna „Daisy Jones”.

Adott egy gazdag, fehér kislány, aki Los Angelesben nőtt fel. Már gyerekként is gyönyörű volt. Káprázatos kék szem – igazi sötét kobaltkék. Az egyik kedvenc anekdotám erről, hogy a nyolcvanas években konkrétan kiadtak egy olyan színezett kontaktlencsét, amit Daisy kékjének neveztek el. Rézvörös, sűrű, hullámos haja volt, ami... rengeteg helyet foglalt. Az arca szinte már puffadtak tűnt, olyan telt és kontúros. És egyszerűen lenyűgöző volt a hangja, pedig sosem tanult énekelni, sosem képezte magát. Varázslatos gazdagságba született, bármihez hozzájuthatott, közel kerülhetett művészekhez, drogokhoz, klubokhoz, bárki és bármi a rendelkezésére állt.

Mégsem volt senkije. Nem voltak testvérei, se más rokonai Los Angelesben. Az apja és az anyja annyira csak a saját világában élt, hogy szinte tudomást sem vettek Daisy létezéséről. Bár sosem mondtak

nemet, ha valamelyik művész barátjuk azt akarta, hogy Daisy modelt álljon neki. Ezért készült olyan sok fénykép és fotó a gyerek Daisyról. A házukba látogató művészek meglátták Daisy Jonest, hogy mennyire káprázatos, és valahogy meg akarták ragadni a szépségét. Sokatmondó, hogy Frank Jones egyetlen képet sem festett Daisyról. Túlzottan lefoglalták a férfiakjai ahhoz, hogy figyelmet pazaroljon a saját lányára. Úgyhogy Daisy gyermekkorra nagy részét igen magányosan töltötte.

Pedig igazából nagyon is barátságos, nyitott kislány volt. Daisy sokszor kérte, hogy hadd vágassa le a haját, mert nagyon szerette a fodrászát. Megkérdezte a szomszédokat, hogy sétáltathatja-e a kutyáikat, és a családban még egy olyan történet is keringett, hogy Daisy egyszer születésnap tortát akart sütni a postásnak. Szóval itt ez a lány, aki kétségbeesetten vágyik az emberi kapcsolatokra. De senki sem volt az életében, akit igazán érdekelt volna az, hogy ki is ő. Főleg a szüleit nem. És ez összetörte. Ám ez az egyik oka annak, hogy igazi ikon lett belőle.

A legtöbben szeretik a sérült, de gyönyörű embereket. És nem sokan vannak, akik Daisy Jonesnál egyértelműbben sérültek és klaszszikusabban gyönyörűek.

Így már nem is meglepő, hogy Daisy éppen a Sunset Stripen, a szépség és a romlottság világában talált először önmagára.

DAISY JONES (*énekes, Daisy Jones & The Six*): A házunktól simán le tudtam sétálni a Stripre. Úgy tizenégy lehettem, és elegendő lett belőle, hogy folyton csak otthon ülök. Csinálni akartam valamit. Még nem voltam elég idős ahhoz, hogy beengedjenek a bárókba meg a klubokba, de csak azért is lementem.

Emlékszem, a Byrds egyik roadját nyúltam le egy cigire éppen, és elég fiatal voltam még. Hamar megtanultam, hogy mindenki

idősebbnek néz, ha nem veszel fel melltartót. Néha kendőt is kötöttem a fejemre, mert akkoriban minden menő csaj olyat hordott. Be akartam olvadni a grupik közé, akik a járdán szívták a jointokat és itták a piát a laposüvegeikből.

Szóval egyik este kértem egy cigit ettől a roadtól a Whisky a Go Go előtt. Akkor szívtam először, de próbáltam úgy tenni, mintha egyébként mást se csinálnék egész nap. Visszatartottam a köhögést, és persze flörtöltem, ahogy bírtam. Kicsit kínos így utólag belegondolni, hogy mennyire béna lehettem.

De végül odajött valami fickó a roadhoz, és azt mondta neki:

„Be kell mennünk felpakolni az erősítőket.”

A srác meg hozzám fordult, és megkérdezett: „Bejössz?”

Hát így jutottam be életemben először a Whiskybe.

Hajnali háromig vagy négyig maradtam azon az éjszakán. Korábban sosem csináltam még ilyet. De hirtelen úgy éreztem, hogy végre *élek*. Valaminek a részese lettem. Azon az éjszakán nulláról azonnal százra pörögtem fel. Megittam és elszívtam mindent, amit csak adtak nekem.

Amikor hazaértem, csatak részegen és beállva, besétáltam a bejárat ajtón, és az ágyamra rogytam. Szinte biztos vagyok benne, hogy a szüleim azt se vették észre, hogy elmentem hazulról.

Aztán felkeltem, és másnap este kezdtem az egészet előlről.

Szép lassan megismertek a kidobók a Stripen, és már bárhová beengedtek. A Whiskybe, a London Fogba, a Riot House-ba. Senkit sem érdekelt, hogy milyen fiatal voltam.

GREG MCGUINNESS (*volt recepciós, Continental Hyatt House szálloda*): Egek, nem is tudom, mióta lézengett Daisy a Hyatt House környékén, mire úgy igazán észrevettem! De arra emlékszem, hogy

mikor tűnt fel nekem először. Éppen telefonáltam, amikor besétált ez az örült magas, örült sovány, frufrus lány. Életemben nem láttam még olyan hatalmas, kerek kék szemeket. És az a mosoly... Az az elképesztően széles mosoly... Valami pasi karján sétált be, nem tudom, ki volt az.

A Stripen akkoriban sok fiatal lány volt, aki... hát, tudja, próbált idősebbnek látszani. De Daisy *tényleg* az volt. Egyáltalán nem úgy tűnt, mintha próbálna valaki másnak látszani. Ő csak önmaga volt.

Ezután már feltűnt, hogy gyakran jár a szállodába. Mindig nevetett. Nem volt benne semmi megfáradtság, legalábbis akkor nem, amikor én ismertem. Olyan volt, mintha Bambi a szemem előtt tanult volna meg járni. Látszott, hogy milyen naiv és sebezhető, de azt is érezte az ember, hogy van benne valami különleges.

Hogy őszinte legyek, aggódtam érte. Nagyon sok pasi volt akkoriiban, aki... a fiatal lányokra hajtott. Harmincas rocksztárok, akik tinédzserekkel feküdtek le. Nem mondom, hogy ez rendben volt, csak azt, hogy így volt. Hány éves volt Lori Mattix, amikor összejött Jimmy Page-dzsel? Tizennégy? És Iggy Pop meg Sable Starr? Iggy még dalt is írt róla, basszus! Konkrétan dicsekedett vele.

És hát Daisyt... Legyen szó énekesekről, gitárosokról, roadok-ról... Daisyt mindenki megbámulta. Miután megismertem, igyekeztem figyelni rá, hogy ne essen baja. Próbáltam szemmel tartani. Tényleg nagyon kedveltem. Sokkal értékesebb volt, mint minden, ami körülötte zajlott.

DAISY: Kemény leckét kaptam a szexről és a szerelemről. Megtanultam, hogy a pasik elveszik, amit akarnak, és nem fizetik vissza a tartozást, és hogy sokan csak egy darabot akarnak kiszakítani belőled.

Talán tényleg voltak olyan lányok, a Plaster Caster¹-társaság vagy néhány csaj a GTOS²-ből, akiket nem használtak ki, nem tudom. De én eléggé megszenvedtem az elején.

Nem is számít, hogy kivel vesztettem el a szüzességemet. Idősebb volt nálam, egy dobos. A Riot House lobbyjában voltunk, és felhívott a szobájába szippantani pár csíkot. Azt mondta, én vagyok álmai asszonya.

Főleg azért érdekelt, mert én érdekeltem őt. Arra vágytam, hogy valaki különlegesnek lásson. Elkéseredetten vágytam arra, hogy valaki valóban figyeljen rám.

Szinte észre se vettem, és már az ágyán feküdtünk. Megkérdezte, tudom-e, mit csinálok, és én igennel feleltem, pedig az őszinte válasz a nem lett volna. De akkoriban mindenki a szabad szerelemről áradozott, meg arról, milyen jó is a szex. Ha az ember menő és laza akart lenni, akkor szeretnie kellett a szexet.

Végig a plafont bámultam, és vártam, hogy befejezze. Tudtam, hogy nekem is mozognom kellene, de meg se moccantam, féltem bármit is tenni. A szobában teljes volt a csend, csak az ágyneműhöz súrlódó ruhánk hangját lehetett hallani.

Én sem értettem, mit is csinálok, hogy miért csinálok olyasmit, amiről tudom, hogy nem is akarom igazán. Azóta elég sok terápiára jártam, és már tudom. Sokkal világosabban látom magamat. Azért akartam ezekkel a pasikkal, ezekkel a sztárokkal lenni, mert nem tudtam, hogyan máshogy érezhetném magamat fontosnak. És arra jutottam, hogy ha a körben akarok maradni, akkor ki kell elégítenem őket.

¹ Grupik csoportja, akik a '60-as évek végén gipszszobrokat készítettek akkori hírességek és rocksztárok nemiszervéről. (a ford.)

² Girls Together Outrageously, egy rövid életű, 1968 és 1970 között működő lánybanda, melynek tagjai aktív társasági életet éltek a korszak rockzenei világában. (a ford.)

Amikor végzett, felállt, én pedig eligazgattam a ruhámat. Aztán azt mondta: „Ha akarsz, visszamehetsz a barátaidhoz, nem bánom.”

Nem nagyon voltak barátaim, de megértettem, hogy azt akarja, hogy lelépjek, hát leléptem.

Többé egy szót sem váltottunk egymással.

SIMONE JACKSON (*diszkóasztár*): Emlékszem, egyszer láttam Daisyt táncolni a Whiskyben. Nem lehetett nem észrevenni. Azonnal magára vonta a tekinteteket. Ha a világban minden ezüst volt, akkor Daisy maga aranyként ragyogott benne.

DAISY: Simone lett a legjobb barátnőm.

SIMONE: Mindenhova magammal vittem Daisyt. Nem volt kishúgom.

Emlékszem, amikor az a tüntetés volt a Sunset Stripen, mindannyian lementünk a Pandora'sba, hogy a zsaruk meg a kijárási tilalom ellen tüntessünk. Daisyvel kimentünk tüntetni, összefutottunk pár színnéssel, és átmentünk a Barney's Beanerybe, hogy tovább bulizzunk. Utána meg átmentünk valakihez. Daisy gyakorlatilag beajult a srác teraszán. Csak másnap délután mentünk haza. Úgy 15 éves lehetett, én meg talán 19. És folyton az járt az eszemben, hogy tényleg senkit nem érdekel ez a lány rajtam kívül?

Mellesleg akkoriban mindenki speedezett, még Daisy is, hiába volt olyan fiatal. Ha az ember vékony akart maradni, és bírni akarta az éjszakázást, szedett valamit. Főleg amfit vagy benzedrint.

DAISY: A speed nem volt éppen nehéz választás. Igazából nem is volt kérdés. Az elején nem is éreztük úgy, hogy betépünk. És persze

ott volt a kokó is. Ha éppen volt valakinél, akkor szívtál egy csíkot. Valahogy fel sem merült senkiben, hogy ez függőség lenne. Nem úgy álltak hozzá az emberek.

SIMONE: A producerem vett nekem egy lakást a Laurel Canyonban. Le akart fektetni, de én visszautasítottam, mégis megvette a lakást. Daisy odaköltözött hozzám.

Hat hónapig egy ágyban aludtunk. Úgyhogy én vagyok az, aki első kézből mondhatja, hogy az a lány sosem aludt. Amikor hajnali négykor szerettem volna végre elaludni, Daisy felkapcsolta a vilányt, hogy még olvasson egy kicsit.

DAISY: Elég durva álmatlanságban szenvedtem hosszú ideig, már gyerekként is. Tizenegykor még állítottam, hogy nem vagyok fáradt, de a szüleim csak rám szóltak, hogy menjek lefeküdni. Úgyhogy az éjszaka közepén valami olyan elfoglaltságot kellett keresnem, ami nem jár zajjal. Anyának mindenféle voltak széthagyott romantikus regényei, szóval azokat olvastam. Hajnali kettőkor a szüleim még odalent buliztak, én meg az ágyamon ülve olvastam a *Doktor Zsivágot* meg a *Peyton Place*-t a lámpám fényénél.

Aztán valahogy megszokás lett belőle. Bármit elolvastam, amihez hozzájutottam. Nem voltam válogatós. Jöhetett thriller, detektívregény, sci-fi.

Akkoriban, amikor Simone-hoz költöztem, találtam egy doboznyi történelmi életrajzot valahol az út mentén a Beachwood Canyonnál. Pillanatok alatt átrágtam magam rajtuk.

SIMONE: Az a helyzet, hogy kizárólag miatta kezdtem el alvómaszkot hordani. [*nevet*] De végül megmaradtam nála, mert jól áll.

DAISY: Már két hete Simone-nál laktam, amikor végre hazamentem pár ruháért.

Apa megkérdezte: „Te tetted tönkre reggel a kávéfőzőt?”

Én meg: „Apa, már nem is lakom itt!”

SIMONE: Megmondtam, hogy csak azzal a feltétellel lakhat nálam, ha rendszeren jár iskolába.

DAISY: Megszenvedtem a középiskolával. Azt tudtam, hogy a jelshez azt kell csinálni, amit mondanak. De azzal is tisztában voltam, hogy egy csomó minden, amit mondanak, totál hülyeség. Emlékszem, egyszer arról kellett beadandót írni, hogy hogyan fedezte fel Kolumbusz Amerikát, én meg arról írtam, hogy nem is Kolumbusz fedezte fel Amerikát. Mert tényleg nem ő volt. Erre kaptam egy karót.

És amikor azt mondtam a tanárnak, hogy „De hát igazam van!”, azt felelte, hogy „De nem a feladatot csináltad meg.”

SIMONE: Nagyon okos volt, de a tanárok valahogy nem vették észre.

DAISY: Sokan úgy tudják, hogy nem érettségiztem le, de ez nem igaz. Amikor végigsétáltam a színpadon, hogy átvegyem a bizonyítványomat, Simone tapsolt nekem. Olyan büszke volt rám! És akkor egy kicsit én is büszke voltam magamra. Aznap este kivettem a bizonyítványomat a tartójából, összehajtottam, és könyvjelzőként használtam a *Babák völgyében*.

SIMONE: Amikor az első albumom megbukott, a lemezkiadóm szerződést bontott velem. A producerem kitett minket a lakásból.

Pincérkedtem, és az unokatestvéremhez költöztem a Leimert Park-hoz. Daisynek pedig vissza kellett költöznie a szüleihez.

DAISY: Összepakoltam a cuccaimat Simone-nál, és hazaautóztam a szüleimhez. Amikor beléptem az ajtón, anyám éppen telefonált, a szájából cigi lógott.

Azt mondtam: „Helló! Hazajöttem.”

Mire ő: „Új kanapét vettünk.” Aztán beszélt tovább a telefonon.

SIMONE: Daisy az anyjától örökölte a szépségét. Jeanne káprázatos volt. Párszor találkoztam vele annak idején. Hatalmas szem, telt ajkak. Volt benne valami érzékiség. Az emberek mindig azt mondták Daisynek, hogy szakasztott olyan, mint az anyja. Tényleg hasonlítottak, de én okosabb voltam, semhogy ezt Daisynek is felelgessem.

Úgy rémlik, egyszer megjegyeztem neki: „Az édesanyád gyönyörű.”

Daisy pedig azt felelte: „Igen. Gyönyörű, de semmi több.”

DAISY: Amikor kivettek minket Simone lakásából, akkor jutott el a tudatomig először, hogy nem élhetek csak úgy a nagyvilágba, másokon élőködve. Úgy tizenhét éves lehettem. Akkor először gondolkodtam el azon, hogy van-e valami célja az életemnek.

SIMONE: Volt, hogy Daisy ott volt nálam, és zuhanyzás vagy mosogatás közben hallottam, ahogy Janis Joplint meg Johnny Casht énekel. Nagyon szerette a *Mercedes Benz*t. És jobban ment neki, mint bárkinek, akit ismertem. Ott voltam én, kétségbeesetten güriztem egy újabb lemezszereződésért, állandóan énekórákra jártam, és ott volt Daisy, akinek olyan könnyedén ment az egész. És utálni akartam érte, de Daisyt sosem volt könnyű utálni.

DAISY: Az egyik legkedvesebb emlékem, amikor Simone-nal leautóztunk La Cienegába, talán az én akkori BMW-mmel. Ma egy hatalmas bevásárlóközpont van ott, de akkoriban még a Record Plant Stúdió működött a helyén. Nem is tudom, hova tartottunk, valószínűleg a Jan'sbe egy szendvicsért, de arra emlékszem, hogy a *Tapestryt* hallgattuk. És elkezdődött a *You've Got a Friend* (Van egy barátod). Simone-nal együtt énekeltünk Carole Kinggel. És odafigyeltem a szövegre, valahogy átéreztem az egészet. Az a dal mindig a hála érzését jelentette nekem, hálás voltam érte, hogy Simone az életem része.

Az embert valamiféle békesség tölti el a tudattól, hogy van a világon egy ember, aki bármit megtenne érted, és akiért te is megtennél bármit. Ő volt az első ilyen ember az életemben. Ott, a kocsiban, könny szökött a szemembe a dalt hallgatva. Simone felé fordultam, és már nyitottam a számat, hogy mondjak valamit, de ő csak bólintott, és azt mondta: „Én is.”

SIMONE: Meg akartam győzni Daisyt, hogy kezdjen valamit a hangjával. De Daisyt semmire nem lehetett rávenni, amit nem akart megtenni.

Addigra már eléggé tisztában volt saját magával. Amikor megismertem, még elég naiv volt, de akkoriban... [*nevet*] Mondjuk úgy, hogy sokkal keményebb lett.

DAISY: Találkoztam srácokkal, például Wyatt Stone-nal a Breeze-ből. De nem éreztem úgy iránta, ahogy ő érzett irántam.

Egyik este a lakása tetején szívtunk éppen Santa Monicában, és Wyatt felém fordult:

„Annyira szeretlek, és nem értem, hogy te miért nem szeretsz.”

Azt feleltem:

„Annyira szeretlek, amennyire bárkit hajlandó vagyok szeretni.”

És ez volt az igazság. Akkoriban nem akartam, hogy bárki mellett sebezhetővé váljak. Túl sokszor kerültem sebezhető helyzetbe túl fiatalon, és ebből nem kértem többet.

Aznap este, miután Wyatt lefeküdt, én nem tudtam elaludni. Megláttam egy darab papírt, amin egy dal volt, amin éppen dolgozott, és nyilvánvalóan rólam szólt. Volt benne valami a vörös hajú lányról meg a karika fülbevalóról, akkoriban mindig azt hordtam.

És a refrénben az volt, hogy nagy szívem van, de nincs benne szeretet. Csak bámultam a szavakat, és azt éreztem, hogy ez így nincs rendben. Egyáltalán nem értett meg engem. Szóval gondolkodtam egy darabig, aztán papírt és tollat vettem elő, és leírtam pár ötletet.

Amikor felkelt, azt mondtam:

„Jobb lenne a refrén úgy, hogy Tágra nyílt szem, hatalmas lélek / Nagy szív, de semmit sem ért meg / És mást nem adhat, csak apró szerelmet.”

Wyatt rögtön tollat ragadott, és azt mondta: „Megismételnéd?”

Én meg: „Csak egy példa volt. Írd meg egyedül a hülye dalodat!”

SIMONE: Az „Apró szerelem” lett a Breeze legnagyobb slágere. És Wyatt úgy adta elő, mintha egyedül írta volna.

WYATT STONE (*a Breeze énekese*): Miért kérdezi ezt tőlem? Ósrégi történet. Ki emlékszik már erre?

DAISY: Egy idő után kezdett a dolog rendszerré válni. Egyszer a Barney's Beaneryben reggeliztem egy fickóval, egy író-rendezővel. Akkoriban mindig pezsgőt rendeltem a reggelihez, de általában nagyon fáradt is voltam minden reggel, mert nem aludtam eleget.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Szóval kellett a kávé is. Persze nem rendelhettem csak kávé, mert túlzottan felpörögtem volna, ha bejön a koffein a tabletták mellé, amiket szedtem. De csak pezsgőt se rendelhettem, mert attól meg elaludtam volna. Világos a probléma, nem? Szóval pezsgőt és kávé, rendeltem egyszerre. És azokon a helyeken, ahol már ismertek a pincérek, úgy hívtam, hogy egy „Fel-t” és egy „Le-t” kérek. Valamit, ami felpörget, és valamit, ami lenyugtat.

Na, ez nagyon tetszett a fickónak. Azt mondta: „Ezt egyszer biztos felhasználom valamiben.”

És fel is írta egy szalvétára, aztán a zsebébe tette.

Én meg arra gondoltam: „Mi a fenéből gondold, hogy nem fogom egyszer *én* felhasználni valamihez?”

Aztán persze ott volt az egész a következő filmjében.

Így ment ez akkoriban. Azt gondolták, nincs más dolgom, mint ihletet adni valami pasi nagy ötletéhez.

Menjenek a francba!

Ezért kezdtem el saját dalokat írni.

SIMONE: Én voltam az egyetlen, aki arra biztatta, hogy kezdjen valamit a tehetségével. Mindenki más csak saját magának akart hasznot húzni az ő adottságaiból.

DAISY: Rohadtul nem akartam valakinek a múzsája lenni.

Nem vagyok múzsa.

Én is *valaki* vagyok.

Ennyi a kibaszott történet.